

Előszó

Kaptál már valaha egyértelmű égi jelet? Mondjuk, abból a fajtából, amire nem volt igényed, de szükséged annál inkább?

Velem tavaly nyáron történt. Gyönyörű nyári este volt, egy szeretett barátommal ültünk a Balaton partján, a szabad ég alatt, egy kellemes étteremben. Együttérző figyelemmel hallgatta, ahogy szapulom magam. Aznap délelőtt tartottam egy előadást egy fesztiválon, és elégedetlen voltam a teljesítménnyel. A körülményeket is méltatlannak találtam: egy indiai guru után következtem, aki felajánlotta, hogy aki akarja, a beszéde végeztével megölelheti őt. Jókat mondhatott (plusz, eleve egy sármos pasi hálóingben), úgyhogy a közönség fele felpattant és hosszú tömött sorba rendeződött a színpad mellett, miközben én megkaptam a mikrofont. A foghíjas nézőtéren körbepillantva, a csukott szemmel fekvő, a gyereket szoptató, a táplálkozó, a beszélgető és az egymást ölelgető emberek közt olyanokat is fel tudtam fedezni, akik ültek és figyeltek. Olyan érzés volt rájuk bukkanni, mintha független képviselőket keresnék a parlamentben.

Vért izzadtam, mire valahogy közönséggé kovácsoltam a „csöcseléket”, talán mert már az elejétől fogva idegenkedtem a helyzettől. Elvesztettem a könnyedségemet. Keresgéltem a humoromat, de nem nagyon találtam. A mondanivalóm fontosságában meg amúgy is hajlamos vagyok elbizonytalanodni: van-e értelme még bármit mondani? Nem hangzott-e el már minden? Kell-e még valakinek új információ? Így érezhette magát Jónás, Babits versében: *„Hozzám már hűtlen lettek a szavak, vagy én lettem mint túláradt patak oly tétova céltalan parttalan...”*

Barátom szeretettel nézett rám. Jól ismerte ezt az önostorozó, perfekcionista lelkiállapotomat, és lágyan felvetette azt a lehetőséget, hogy esetleg túlléphetnék ezen, tekintve, hogy a dolog elmúlt. És hogy talán feleslegesen szigorú vagyok magamhoz, ahhoz képest különösen, hogy azt tanítom: bánjunk jól magunkkal. És ő biztos abban, hogy ez az előadás remek volt...

Ez az előadás fos volt, pontosítottam. És újra belekezdtem, hogy megértessem vele, miért gondolom így.

Ekkor kaptam az ominózus égi jelet...

Olyan érzés volt, mint gyerekkoromban a strandon, amikor valaki váratlanul hátba dobott egy marék iszappal. Vagy mint amikor diákként egy építkezésen segédmunkáskodtam, és a fejemre loccsant egy negyedvödörnyi malter.

Behúzott nyakkal körbepillantottam, hogy ezt mindenki érezte-e. De csak csendes, részvételtjes tekintetekkel találkoztam. Megmutattam a hátamat a barátomnak, lát-e ott bármi szokatlant. Kitört belőle a nevetés. A többi vendég is, mintha erre az engedélyre várt volna, felszabadult vigyorgásba, csacsogásba kezdett, aztán ment tovább az élet.

A mai napig nem tudom pontosan, kinek-minek köszönhettem ezt az égi áldást. Gólyára tippelek, de az is lehet, hogy strucc volt. Mindenesetre az önsajnáló, szenvedő nyavalygásomból abban a pillanatban kigyógyított. Igaz, azt a szép fehér inget soha többé nem tudtam használatba venni, a lecke még így is bőven megérte.

Ha ez a könyv olyan hatást tudna rád gyakorolni, mint rám a „gólyafos”, már elégedett lennék. Nem könnyű, kellemes olvasmánynak szántam, inkább szembesítőnek, ébresztőnek. Lesznek benne részek, amelyeket nem fogsz szívesen olvasni, de nagyon drukkolok, hogy ne dobd arrébb az egészet. Magamat sem fogom kímélni, megmutatom saját küzdelmeimet, bizonytalanságaimat is. Nem megmondóemberként szólok hozzád, abból amúgy is túlkínálat van.

Annak örülnék, ha élveznéd az olvasást. És ígérem, minden kérdést meg fogok válaszolni, amit felteszek. Minden térképet, eszközt, megoldókulcsot megosztok veled, amim van. Mire a könyv végére érsz, tudni fogod, hogy mit csinálj. És neked nem fog rámenni az inged. Sőt, tisztább lesz, mint valaha.